

amorem, & pietatem tuam? Nullam erga me maiorem exercere poteris, quam de te ad me aliquid litterarum mittere. Rumorem hîc inuenio Regem reuerti versus Picardiam, & illic expectari. Si id est, tātò citius ad eum perueniam.

EPIST. XLVII.

Eidem.

Heri nauem ascendimus vento secundo. Antequam conficeremus 20. miliaria, malatiâ constitimus ancorâ firmati. Postea ortus est ventus nobis cōtrarius. Eâ de causâ reuersi sumus: etiam si dux meæ nauis volebat Fortunam experiri, & expectare vsque ad noctem contendendo cum vento. Ego verò, qui ventos noui (quid enim aliud res humanæ quàm venti, turbinésque) non sum passus: præterquam quòd suspicabar alterâ nauem, quæ nos comitari cœperat, reuersam forsan esse, cum non appa-

reret, sicut res erat. Iussi itaque vt re-
 uerteremur, ne in mari vagaremur
 quæritantes ventum contra ventum,
 forsan inimicos inuenientes. Laboro
 enim, Mylorde, curâ de me, vt tibi fi-
 dam de me rationem reddam. Hæc
 te scire volui. Statim vt descendi è na-
 ui, mihi relatum est nuncium perue-
 nisse ad Vicealmiraliū cum litteris
 Admiraliij, quibus illi imperat ex mândato
 istius Maiestatis, vt plures naues
 me comitentur, atque adeò ipse Vi-
 cealmiralius. Reliqua nondum sunt
 mihi relata, sed nescio quid audio de
 periculo maris, & de nauibus hostiū.
 Intelligam quæ potero. Interim A-
 pollinem, & Mæcenatem meum cõ-
 sulo, vt quid sim factururus ad me scri-
 bat. Vale.

EPIST. XLVIII.

Eidem.

Mare, nox, discessus me comitantur.
 Sed quid narro? quasi possim disce-

dere non de nocte, etiamfi meridie
abeam, ab Anglià, in qua tu manes?
Vale, & me ama, vt me comitetur vè-
tus secundus, amor tuus, à quo pen-
dent, vt volo, omnia secunda mea.

EPIST. XLIX.

Eidem.

Perueni Dieppam fœlicis nauigatio-
ne. Non adest gubernator: est Rotho-
magi. hodiè expectatur. Curauì vt
locum tenens illum statim certio-
re de meo adueutu faceret. Vt venerit
expediam curso-rem ad Edmondum
cum tuis litteris, & ad Regè scribam.
Còsulam gubernatorem de meo iti-
nere, & videbo an sim expectaturus
hic mandata Regis. Quicquid exe-
quar, scies. Sed, Mylorde, credi non
potest, quantâ cum curâ me duxerit
Henricus Palma, quanto cum hono-
re in conspectu omnium in hac vrbe
me deposuerit. Te obsecro, vt cum
hæc omnia, & à tua gratia emanent;

& in tuam gratiam in me conferantur honores, in te recipias gratias referre Henrico Palmæ, & amori, quo illum prosequeris propter illius merita, addas nouam partem amoris, & illi significes tuâ illâ plus quam humanâ humanitate, quanti tu facias, qui me amât, & honorificè tractent.

EPIST. L.

Eidem.

Non potes credere quàm ego gloriari de fauoribus istius Maiestatis, & illius de me memoria. Cuius gratia, si mihi non nota esset tot gratiis, & beneficiis, satis appareret, tam in iis quæ tu illius nomine ad me scribis, quàm in iis quæ ipsa tractanda cum Rege commisit Rogero Vlielmo de me, & de meâ salute. Hæc omnia effectus tantæ Maiestatis, summæque pietatis sunt. Sed ad me cogitasse scribere, & altitudinem illam ad cætrum humili-

tatis descendere, vndè hoc mihi? Ne permittas, Mylorde, amoucas, arripas illi calamum. Nouime, pennæ Phœnicis non deorsum volâdo, sed sursum sunt extendédæ. Ni fortè naturam Solis vnus, vnica ista auis, velit imitari, & suo calore, & splendore infima sicut suprema, indigna sicut digna fouere, & illuminare. Valeat, viuat æternûm, & tu vale, qui amas illâ.

EPIST. LI.

Eidem.

Nondum perlegisti omnia. Illud deerat. Te obsecro, vt meas litteras abscondas ab istis Ciceronibus tuis secretariis. Superest mihi, imò prodest à te potius iudicari. Supremi enim Principes, & iudices vt plurimum humaniores, & mitiores fuêre. Forsan quia iam nota est illorum potentia. Indè iniuriæ humanæ inferiorum iudicium, vt appareat, quàm potentes sient. Forsan etiam his, sicut

Regibus Deum non imitantibus, potest applicari locus ille Sacræ scripturæ lib. 3. Reg. cap. 19. *Et ecce dominus trāsīit, & Spiritus grandis, & fortis subvertens montes, & conterens petras ante Donum.* Quia statim addit: *Non in spiritu Dominus; Non in tali spiritu.* Certe igitur ne sis ex talibus Spiritibus. Potius imitare Deum, in suauitate illius diuinæ auræ tenuis. Idem tuæ Reginæ consule. Idem ego consulerem Regi, quem amarem. Quis enim non eligat imitari Dominū potius, quàm id, in quo non est Dominus. Non in commotione Dominus? Non in igne dominus. Mylorde, hoc deerat, hoc volebam addere.

EPIST. LII.

Eidem.

Nundquid caro mea ænea est, etiā si fides mea plus quàm ænea est? Nundquid viscera mea semel veneno tacta antidotis reparari poterunt? Si

Dauustu, non Oedipus, ego Antonius, non Hercules, qui grauitatem tuorum verborũ, potius cælum ruēs, sustinere possim. Verba tua dum flāt suauiter animāt, & recreant, sicut Zephyrus: eadem rigentia exurūt, vt Auster. A frigore eorum quis sustinebit verè te amantium? Si vnquam tale merui, humerus mea à iuncturâ suâ cadat: dextera hæc me deludat: anima corpus hoc derelinquat. Si id aues, eloquere, etiam in hoc tibi obediens erit anima mea. Sed caue tot in virtutibus Achilles alter, ne si semel occideris, postea Achilleo more excitare non possis.

EPIST. LIII.

Eidem.

Miserimini miserãdi misericordes, ò vos amici mei, ne impiæ feræ vestrum vsurpent officium. Ambient enim auidissime in tali casu, talique ictu mutare ferocem naturam. Ami-

si comitem meorum laborum, consolatricem mearum ærumnarum, constantem, dimidiūque animæ meæ: animam totam huius corporis dixissem melius. Alię vxores corpus virorum, illa, & tales, si alteram Natura nouerit producere, animę corporum virorum. Audite, amici tutricem liberorum captiuorum. Nil hæc contraria miremini. Ira enim potens semel commota mille in eodem subiecto contraria coniungit, indiēsque coniunget: Liberos seruos, viuos sepultos, innocentes reos. Vxorem meam amici fidilissimum. Aptè loquor. Vir est, quanque fortissimus fœmina, quæ pro marito non dubitauit mortem occumbere, & quòd maximum est, tormentis tardis, lentisque, omnium crudelissimis, magisque timendis cui notis, pro libertate illius animam suam tradere. Nõne anima huius cadaueris illa, quę cum corpus huius animę

esse non posset secundum legem Nature, animam, & vitam huius corporis se fecerit? Hęc, hęc eadem (adeſt enim ante me) immanem illam belluam, Iram, vicit Patientię, Conſtantięque armis à Deo conceſſis, fortiffimis, acutiſſimisque tam in ſalutem, & deſenſam, quàm in vindictã, & gloriam patiētium. Nónne ille alter pro crimine, & omnium offenſã maximã habebat, quemquam à ſuarum faucium anguſtiis in mortem, vnicum oppreſſorum portũ, tutiſſimũque perfugium profugientem euadere? Tãdem ceſſo ab iſtis ſingultibus, ne dum in iis moror, à me appellari credens mea fida cõiux, huc reuertatur iterũ pro me moritura, quę iam euaſit à ſepulchro viuentium, carcere, ad ſepulchrum cadauerum, vltimum miſerorum huius ſęculi aſylum, Natureque gremium ſecuriſſimum. Illa verò, me aſſiduis vocibus, mutis ta-

men modò etiam præ timore appel-
lat, atq; aduocat, vt quibus viuus veti-
tum fuit sub matrimonio viuere, in
sepulchro mortui fruamur eius be-
neficio, atque consortio. Ecce, My-
lorde mi, Epitaphium quod miserum
istud cor dictauit calamo, tribuens il-
li sanguinem pro atramento. Non
nouum illi. Lege meum librum, illic
inuenies, quot folia sanguine pro-
prio scripserim in illâ carceris op-
pressionem præ defectu naturalis respi-
rationis, nedum alterius atramenti.

ANT. PEREZII.

SISTE GRADVM VIA-
TOR, NOVERIS QUÆ
HVC EVASIT.

D. IOANNA COELLO ORIVNDA A
LVSITANIA, PENELOPÉ ALTERA, AN-
TONII PEREZII ARAGONENSIS FIDA
CONIVX. QUÆ PRO LIBERTATE MA-
RITI SE, SEPTEMQUE PIGNORA OB-
TVLIT DIRÆ CARCERI, ANIMORVM,
ET CORPORVM HVIVS SÆCVLI SE-
PVLCHRO. QVIBVS CVM IVRE DIVI-
NO, ET HVMANO INTERDICTVM ES-
SET, (HEV PIETAS) ET LAMENTARI
VETITVM, PRO VINCTIS LIBERIS, PRO
MARITO PROFVGO E CARCERE AD
DEVM PROVOCAVIT: PELLE, ET OSSI-
BVS (PROH DOLOR, VORAGO RELI-
QVVM DEVORAVERAT) RELICTIS IN
SEPVLCHRO, LAXIORI, MOLIORIQUE
LECTO. SED HEVS, SISTE ITERVM.
LAPIS LAPIDI DIXERIM EAM HIC IA-
CERE, NE REPETAT IRA, QUÆ AVDE-
BIT CONTENDERE CVM MORTE DE
IVRE IN MORTVOS, SICVT CVM DEO
DE IVRE IN ANIMOS. ILLVD TE SCI-
RE, HOC TE TACERE VOLVI : ABI.
OBIIT ANNO CIC IO ::::: ÆTATIS,
NON SVÆ ::::: NEC HOC CVIQVAM
SVVM SVB IRA POTENTIS IMPO-
TENTI.

EPIST. LIV.

Eidem.

Dum scriberem ad te istas queribundas voces, eccum tuum nūcium. Roga illum. Verè tu amas, qui naturam cordis, amoris fontis, imitaris. Sicut enim cor, cum situm suum in medio pectore habeat à natura sibi designatum, suum motum potentiosem ostentat versus sinistram, quàm versus dexteram partem, ita tu in aduersis, sinistrisque casibus appares, ades, imò stas, vt fortius sustentens cadentem, iam iamque sepeliendum, nisi tui memoria omnium mihi maxima cōsolatrix reuocasset. Vale à cadauere, sed viuente tuâ gratiâ, tuoque amore pro anima.

EPIST. LV.

Eidem.

Donec huic pelli, ossibusque miseris permissum fuerit à Natura in suo ipsius securissimo sinu requiescere,

voui me, Mylorde, Ecclesiasticæ vitæ. Non quia vita vlla humana, cupio enim dissolui, sed vt diutius morer, versérque cum sepulchris fidissimis omnium viuentium amicis, requie viuorum huius sæculi, miserorúmque solatio: propinquiórque illorum aspectus me cõsoletur. Forsan etiam inter illa obuiam mihi fiet libera iam fida mea coniux. Non inde inferas, quasi magis Romanum longius à te me abfuturum, quia ad centrũ Diuinitatis, sicut ad Naturę gremium eadem distantia à quacumque circumferentia, locóque: De loco loquor, non de Religione. Vale cẽtrum, gtemiúmque meum.

EPIST. LVI.

Eidem.

Nunquam non in tempore tuæ ad me perueniunt litteræ. Sed si hæ proximæ, quas mihi redidit: diutius tardassent, actum fuisset de me, vide

quàm in tempore. Reuocarunt me, Mylorde, etiam si nihil aliud responsi afferunt, quàm meas ad tuas manus peruenisse. Hæc enim cura me etiam angebat. Sed illud quoque mihi referunt, me à te semper, constātérque amari: Vide, quid dixeris. Etenim verbum tale à tali, tàmque constanti viro prolatum omnibus fortunis anteponendum est. Quantò magis à me, qui te supra omnia æstimo, amóque. Alia ab aliis intelliges. Plura cum fidelio rem habuero nuncium, sed à te missum. Vale. Lege istas amici mei, qui animo profectur ad te, corpore enim non, nisi prænouerit se tibi non ingratum futurum.

EPIST. LVII.

Eidem.

O me fortunatum! Nullum animal ex brutis superbit sine aliquo instinctu, vel fauore à Naturâ concesso. Quis non gloriatur à tali viro vinci?

imò quis non maximè gloriètur ab eodem non vinci, certè non decipi? Non possit, qui Palladè ipsam armatâ, vt nata fertur, vicerit, tam gloriari, quàm qui tuam dexteram artè euaserit. Credisne, Mylorde, me ignorare technas amicorum Principum, quas induunt statim, vt in eorum gratiam recipiuntur? Ni fortè volueris Diuinationi, vel Necromatiæ tribuere, quòd ex ingenio hoc tardo prouenire non potest. Audiui ego te decernentem cum tua Reginâ mihi parare hamum cum suauissimâ esca tuarum litterarum, vt ex faucibus animi nostri rerum statum præsentem pernosceres. Eâque de causâ expediuisse animal marimum barbatum, Neptuno satis notum, fati que similem, ne illum interciperet cum tuis epistolis. Mitto quæ scire desideras, eâ conditione, vt me victum tui amore, non tuâ arte deceptum credas. O fidam

dam bono publico fallaciam! ô profundam abyssum prudentiæ! Veriores laudes hæ sunt de te, quàm tuæ de me, qui me pædagogum oratorum appellas. Vale, & ne iterum me decipere contendas, vel peiora audies. Apertè aggredere. Marronæ Vestales non patiuntur arte vinci: ex pietate potius, & amore se dedunt.

EPIST. LVIII.

Eidem.

Mitto ad te breuiarium eorum quæ ex Italiâ ab amico illo meo nuper accepi. Leges chaos rerum, & ad marginem per ipsa capita meam sententiâ. Si audacius quàm æquum est, loquor apud te, mereor veniam: zelus enim, & ardens amor boni publici comedit me. Sunt Mylorde, illa consideratione digna, & ex quorum notitiâ antidotum aliquod valentissimum præsentibus infirmitatibus extrahi poterit. Quòd autem illic de æquilibrio

Galliæ, & Hispaniæ inferitur, Angliamque esse examen Europæ, statèrâsque illa duo regna eiusdem Europæ, non omninò reiiciendum est à prudenti viro. Lege, relege, si id mea scripta merentur: sed postea igni tradito, omnium fidissimo secretario.

EPIST. LIX.

Eidem.

Dum te frui non possum, sicut me cõsolatur tui memoria, ita me recreat tuorum præsentia. Magis verò eorum, qui tibi sunt propinquiore. Sed multò magis, imò & eorum solum, qui corde, & fide tibi propinquiore. For- san enim ex iis, qui te circũstant, sunt qui te magis ambient, quàm ament. Qui magis te Iouem, quàm Amphitrionem obseruent. Hoc volebam dicere, cum de Ioue, & Amphitrione, de Mercurio, & Sofia nescio quid tibi scripserim: ad quos dignoscendos magis indiges tuâ prudentiâ, quàm

istâ naturâ nobilissimâ. Non enim ij
parent animis, sicut effigiis : humanis
his ferarum illis. Vndè ab iis cauend-
um tanquam parietibus ab ederâ.
Non inter istos nomino :::: Eâ de
causâ illius præsentia me recreauit.
Vt autem de hoc testimonium tibi
reddam, & meum de illius animo iu-
dicium, has illi tradidi litteras. Me il-
lis in spiritu vellem tradere, vt verè
me recrearem: Sed dum à te peregri-
nor, amato, vt solebas, eundem tem-
per in te amando, non ambiendo.

Tuum.

EPIST. LX.

Eidem.

Perennis tuus in me amor signa, &
testimonia de se ex se fundit quoti-
diè. N :::: tuum amicum ad me mit-
tis, vt apud me sit, & me seruet, & ce-
let tanquàm amicam: maximũ aman-
tium amoris signum. Doctum, & elo-
quẽtem, vt me rudem, & impolitum

doceat, & expoliat. Singulare æstimationis testimonium à Domino suo poliri, & celari lapidem aliquem. Lapidem in firmitate, tam tuum, vt intra annulum me possis concludere. Sed quid tu irrides amicum senem, & castitatem meam? De animis loquor, Mylorde. Castitas animorum excellit fidē Penelopes. Gaudet illa testibus, sicut & hæc. Animæ seniores tantò suauiores amicorum animo, quantò iuniora corpora gratiora sensibus. Crescit ætate pulchritudo animorū, quantum minuitur eorundem corporum venustas. Vnde, Mylorde, firma, & constans amicitia animorum, fragilis, & caducus corporum amor, imò feruus iste, nisi velis addere viam ad illam alteram. Vale.

EPIST. LXI.

Eidem.

Commisi N ::::: nescio quæ ad te scribenda. Amat inseruire tibi, imò

ambit, vsque adeò deuicit illum tuus
 in tuos amor, tuáque virtus. Et ne sine
 spe præmij, quod nó fert natura huma-
 na, id credas esse: Tu spes, tua gloria,
 fœlicitásque præmium nostrum. Le-
 ge tu illa, & tibi sint soli, cui soli
 peccare volumus, si errauerimus, non
 tot. Obserua in te, quod in ædificiis
 templorum, quæ non vnum, sed plu-
 res introitus ad se habent: Deum ip-
 sum non vnum, sed plures mediato-
 res habentem. Principibus idem ego
 consulerem, quia dum vni se tradūt,
 fiunt ex Regibus clientes, & vassalli:
 dum plures mediatores, & aditus ad
 se habent, præterquam quòd imitan-
 tur Deum (summa securitas, & fœlici-
 tas) diuiniore fiunt, & veriores Reges
 apparent. Amant enim clientes, sicut
 vxores maritos viros viriles, Reges
 potentes sibi, & aliis imperare: Sed ad
 te redeo. Te veneramur, venerabi-
 múrque æternúm, non statuas æneas

iacentes, quæ superstitiosis, & auaris animis solum dominari possunt. Vale & caue ab istis non tuâ gratiâ contentis, nisi imperent libero tuo arbitrio, nam si id pateris, non valebis.

EPIST. LXII.

Eidem.

Habes ante te ::::: tam meum, quam tuos, qui me amât, esse desidero. Nihil enim aliud eû ad te defert, nisi desiderium te agnoscendi, vt te magis amet, & reuereatur. Quod procul dubiò omnibus eueniet, qui te tot virtutibus circumdatum viderint, & cõtemplati fuerint. Reliqua illius fidei, mihi fidæ commisi. Vale.

EPIST. LXIII.

Ant. Perezius.

MYLORDO MUNGIO.

Quasi non sperem vultum hunc, & illius ruborem vobis amplius ostendere (quòd si non sperarem, non viverem) ita factus sum audax, & impu-

dens. A te peto (quod enim verbum potuissem audacius proferre, & magis indignum animo, præsertim sua-pte naturâ, etiamsi fortunâ id ferête, non nato ad petendum) à te inquam, peto duos canes Hibernos, qualem vnum tuum possedi. Canes canis in fide peto à viro fidissimo. Rarum in hoc sæculo, ideóque maximi æstimandum.

EPIST. LXIV.

Ant. Perezius.

MYLORDO ESSEXIO.

Peruenit :::: tam onustus tuis beneficiis, & donis, quæ tua est liberalitas. Tàm tuus, quàm discedunt à te omnes. Habet enim ista tua humanitas à cælo concessa delectamenta omnibus partibus apta, suauissimamque vim ad animos, sensúsque hominum captandos. Vale decus Angliæ, virtutumque domicilium. Humiliare homo. Deo acceptas eas referto,

ne euanescant, & exarescant. Vnde credis hominem inuersam arborem appellari? Inuersam nostris oculis humanis, & terrenis: rectâ verò verè, viridèmq; si radicem defixam habuerit in suo naturali loco, cælo, vnde orta. Forsan etiam virtutem à viriditate appellatam credam, quæ si non vires (signum exsiccatæ radicis) ad nullum perfectum fructum perueniet,

EPIST. LXV.

Eidem.

Animasti me tuis litteris, vnde non erit in me iam meritum resurrectionem mortuorum credere, cum in me ipso id sim expertus. Tres mihi tuæ sunt traditæ epistolæ 25. & 29 Augusti datæ. Quàm ineptè loquerer, si mihi grattas referrem, cum virtute illarum à meâ melancholiâ, quâ submersus eram, resurrexerim. Ad litteras venio. Nescio quas in maiori pretio habeam, an Consiliaiij, an Esse.

xij : his enim nominibus eas distinguis. Illæ prudentissimæ, hæ suauissimæ. Illæ docent, hæ recreant. Ambæ diuinum alimentum præbent. In prudentiâ illarum suauitatem istius iudicij inuenio : in dulcedine harum prudentiam carpo. Non possunt diuidi diuinitas illarum, & humanitas harum. Scribat, scribat quæcûque persona istarum tuarum, vtrâque vtrâque virtutem in se continet. Vndè quid mirantur, qui admirantur, tam me quotidie absentiam à te deplorare, tamque te amari à tuo Antonio. Nec parui id facias: Rarum in hoc seculo quenquam à suis amari.

EPIST. LXVI. *sed intercepta.*

Eidem.

Ex litteris amicorum intellexi tuum ex Hiberniâ aduentum. Nódum uoco illum reditum, donec per te omninò pacato regno, dedito tuæ Re-

ginæ, & in gratiam eius Maiestatis restitutis omnibus gloriosus iterum redeas. Intereâ congratulor Reginæ tuæ, vestræ Angliæ, mihi tuo, postremo tibi, qui omnia illa tibi anteponeis semper (noui te) arripio calamum, quod regnum infirmum, & ferè desperatum tibi commissum eò perduxeris. Non tu Comici sequutus es cõsiliu, qui omnia prius experiri, quã armis sapientem decere consulebat. Quod ego non supremis Ducibus, sed supremis Principibus consuli intelligo. Nam Imperatores, præfectosque exercituum arma, potentiam sui Principis, virtutemque propriã prius experiri, quàm colloquutiones audire, decet. Gloriosę enim illis deditiones, quę ab armis proueniunt. Vndè ex cõsuetudine Lacedæmoniorũ gallum gallinaceum, & bouem (gallos, & boues dixissem potius, cum plures pluribus tuis actionibus debeantur)

Ioui immolari oporteret, quandoque arma tuę Regine, & fortitudinē brachij tui expertus prius, tuâ prudentiâ, & istius tuę personę vbi cūmque iam personantis, auctoritate, & industriâ, negotium postea perfeceris, & ad deditiōem rebelles deduxeris. Lege Plutarchum in Marcello, & ibi quid mihi velim, quid tibi deberi intelligam videbis. O invidia virtutis æmula, Principum pernicies, regnorum exitium, quâ erumpes modo? Cede, cede saltem præ timore (quis non sibi cauit?) pro honore (quis hęc humanę vitę animam spreuit?) pro cōmuni bono (quis salutem suorum membrorum non desiderat?). Noui te, noui tuam naturam, noui quoties te metus repressit, noui quoties idem te præcipitauerit. Caue ne iudicaris tuo cōseruatori in maiorem eius gloriam, etiam tibi odioso, ingrata: tuo supremo Principi infida, in grauior-

rem eius contra te indignationem: tuo Regno inimica in vltimam in te vindictam. Quo in statu sint meæ res in Hispaniâ, vel potius quo in cursu, quo potius in motu lento, ex litteris ad amicos meos intelliges. Quem verò ad exitum tendere videantur iudicet alter, si inueniri potest exitus à tali Labyrintho. Vale, & caue à Labyrinthis. Nil aliud Labyrinthi nobis significant nisi aulas, & fauores Principum. Id nos docere voluerunt nostri Maiores. Eâ de causâ credas referri quatuor fuisse Labyrinthos in quatuor mundi partibus, vt ad omnes orbis partes notitia, & admonitio perueniret, quàm timendi essent, vtque nossent omnes tot ambagibus, tot foueis, tot præcipitiis vndequaque esse plenos, vt qui eò semel intrasset, de exitu dubitaret, & qui semel indè euasisset, timeret iterum eòdem reuerti.

EPIST. LXVII.

Cuidam amico.

Si noſſent maleuoli, iuuidique quãtò vehementior, potentiórque ſit priuatio Zelotipiã, amorémque naturam imitari palmæ, quæ cum maiori premitur pondere, eò magis ſurſum, & in vetitum contendit, ceſſarent ab amore noſtro perturbãdo. Vndè meritò, vt ad palmam reuertar, à Græcis arbor hæc Phœnix appellata eſt. Forſan quia vim amoris omnium virtutum Phœnicis, imitatur inter omnes arbores illa ſola. Ponderi non cedẽdo, ſurgendo aduerſus pondus Amare non norunt illi, odiſſe ſtudent, reſpiratio inferorum. Horum illi imitantur naturam. Id eſt in cauſã, cur amorem mutuum perſequantur, conſeruato rem humanæ naturæ, viam ad ſupremam illam Ieruſalem. Percant qui id conãtur. Nihil aliud quàm imaginem vitæ ſupernæ illius, cuius ſpe alimur,

cuiusque imitatione tanquam Peregrini sustentamur, è vitâ, humanoque commercio tollere conantur. Ergo suavissime amice, naturam nos sequamur Priuationis, illi Zelotipiæ, Inuidiæque ex stirpe dæmonis descendētis: vel potiùs ab inferis ad nos ascendētis. Amor, & Commiseratio è cælo: Odium, & Intidia ab inferno. Sed misereamur nos illorū, vt amoris virtutem etiam in hoc exerceamus, meritam nobis, supplicium illis. Vale.

EPIST. LXVIII.

Eidem.

Vale æternūm. Aspice amentem amantem à fine communi epistolarum principium sumentem. A. ::::: noui te iam melius valere: Congratulor mihi, non tibi, quia cum vales, laboras curâ de tuis amicis. Intere à lege istam epistolam ad nostrum ::::: Currum peto. Vale nihil dum valeas, curo ordinem illum, & ratiōnem Ro-

manorum in scribendo. Excellit omni eloquentiæ verborum animi eloquentia. Ita ille eloquentiæ pater, nihil silentio aliquando eloquentius: quanto magis parturientis, & conantis amorem exprimere, & non valētis.

EPIST. LXIX.

Eidem.

Si habes aquam vtilem auribus sicut oculis, fœlix tu, qui ad benè audiendum medicinam possis amicis tribuere. Sed credo visum magis consistere in sensu ipso, quàm auditum: benè enim audire ab aliorum linguis pendere. Quàm non sum Philosophus? Quasi benè audire non consistat in proprio sensu, in propriis scilicet operibus. Hæc enim pendent à nobis. Sic ille Epictectus, quædam, inquit, sunt in nobis, quædã extra nos. Gibbosum credo fuisse, sed prudentem, & gibbum in parte animi anteriori habuisse, scilicet doctrinâ ple-

num pectus. Gibbosis verò, qui gibbum in dorso habent, cliteLLas pro onere natura prouidens, & Pia voluit imponere.

EPIST. LXX.

Eidem.

Vis videre quò me deiecerit melancholia? (scis enim grauiorem esse humorem illum plumbo ipso) manus sinistra, quæ propinquior est cordi (nòsti etiam propinquiores melius nosse, naturam sui Domini) dexteræ obstat, ne Dominum suum recreet tui memoriâ : & calamum mearum ærumnarum comitem turbat, & laniat, ne melancholiam subleuet, aut temperet. Considera quid in corporibus superioribus dissensio operari possit, si in hoc microcosmo hâc potestatem habet. Abiiciâ calamum, ligabo manus, imperabo meis, ascendam currum, & te conueniam crastino mane. Nolo me mei perdant suâ discordiâ,
& con

& controuersiâ. Caue à seruis inter se diffidentibus, qui vt se de se ipsis inuicem vindicent, perdēt suum ipsum Dominum.

EPIST. LXXI.

Eidem.

Ignosce obsecro. Exemplaria litterarum, quas tibi scripsi, apud me non habeo. Te rogo, vt ea mihi remittas. Non quia alicuius sunt pretij mea scripta, sed vt me pœnitere liceat ineptiarum mearum cum eas relegero. Memoria enim nimis est salutifera, & verum speculum ad corrigendos defectus humanos. Dominus Comes venit huc hesternâ die: se contulit ad vxorem suam, inquam, nam alienæ vt plurimum noctu sunt occupatæ à maritis. Ni tam peritæ sint vt sub vmbra vacui brachij possint amatum abscondere. Sicut illa altera, quæ ad vmbra hastæ, *à la sombra de un dardo*, aiebat se adulterium secùre committ-

tere aufuram. Curavi hodiè manè te certio rem fieri de aduentu eiusdem, sed statim discessit ad curiam. Heri adiueram D : : : : Non inueni illum. Redibo. Amo, & reuereor illum. Natura etiam illum amat, quæ amâtem captiuitatem liberè cogit viuere. O suavis violentia. Sed heus tu, aptè doctissimus ille Iustus Lypsius, cuius epistolæ mihi arrident plurimum, qui comparauit cælibes piscibus, qui al ludunt circum nassam, & gestiunt inire, contrâ qui iam inclusi, exire. Caue tibi cælebs: Vide quid agas, præsertim si tua valetudo ad agendum non est apta. Vale: viue cælebs, & viues.

EPIST. LXXII.

Eidem.

Tu fortior Leone. Quâ de causâ credis Leonem pati febrem quartanam? Non aliâ nisi vt illius fortitudo morbo temperetur illo. Credisne alud velle Prouidentiam Diuinam,

quandò aliquo casu, vel ictu calamitatis premuntur homines, præcipuè potentiores? Nil nisi potentiam effrenatam, & corū abusum quasi febris Leonum temperare. Sed omitto hæc maiora, ad te redeo, & ad tuam febrem. Tu quotidianam, Antonium quotidianum. Attende, & me ipsam infirmitatem esse probabo. Cum primùm ad te ingredior, frigus ipsum, gelu Gelandicum ipsam, te occupat. Senex enim sum, & præ timore persecutionis, exanimis, & exanguis. Dum moror, dum te opprimo, dum calèfio, & reuiuifco tuâ præsentia, & tui amore ardeo, febris ipsa. Quid febris, nisi calor ardens, & vrès viscera? Quid magis vrit, & ardore præmit, quàm oppressio? Non credis? Consule oppressos à potentioribus. Sed utcūque me ama. Nil miseris, amamus febres. Nónne puellas? Ardet illæ; Nónne pulchras? vrunt illæ. Vale, cuius

amor ardet, & vrit. Ardet benefaciendo, vrit obligando.

EPIST. LXXIII.

Eidem.

Habes meas ineptias tradendas Reginae correctas meâ manu. Scis quid significet verbum illud correctas? veras ineptias. Nã quò sunt correctiores, eò perfectiores. Perfectio enim mali, summũ malum, sicut perfectio boni summum bonum. Vndè prudentiores, qui aures suas mihi clauferunt: vos non ita, qui voces meas inanes patimini. Frater tuus me inuitauit ad cœnã. Mordet me suo calamo, dente omnium mordacissimo, & rabidissimo. Quasi ipse si fœmina fuisset, casta aliqua Vestalis fuisset. Respice illius modestiam fictam, statim agnosces, quæ fuisset. Natus ego illi fuisset: amanti enim modestæ fictæ audaces homines, vimque pati, vimque rapi gaudent in excusationem, vt illa matrona Ro-

mana apud Tacitum, quæ de raptu conuenit cum amico. Sed heus tu, ne illi has ostendas litteras ante cœnam, ne aliquod mihi ex indignatione pareret venenum.

EPIST. LXXIV.

Eidem.

Curavi nosse causam hesterni mei casus in foueam illam à familiaribus meis cogitationibus. Solêt enim mihi fideliores esse quàm amici huius sæculi. Indè euenisse mihi retulerunt: Magnâ ortâ fuisse cõtrouersiam inter sepulchra, & Solum hoc cõmune uiuis. Sepulchra ita ad Solû. Da nobis cadauer istud, quod tibi retines, inutile uiuis, nobis debitû. Solum ex suâ innatâ pietate, non omninò, inquit, non uiuum. Adhuc respirat, adhuc suspirat, adhuc excogitat, & inspirat nescio quid in aures amantium Rêp. Attendite paulisper, forsân aliquid istæ suæ cyræ proderunt bono pu-

blico. Sin minus, illud vobis tradam; non inuitum credite. Amat enim magis mori, quam inutilis, & ociosus esse. Et experiemur vel somnia esse, & deliria illius cogitationes, vel mortuos, dormiētes saltem, qui illum non audiunt. Eccam causam casus. Sed illud in beneficium meum sum expertus. Credebam, qui sub puluere Fortunæ sum, non inferius posse cadere. Plus vitrà, plus infrà ad cadendum. Adhuc quodammodo sto, & melius me habeo. Ne mireris hæc delicta, insomnem enim ferè noctem trāfegi totam præ dolore. Vtinam: benè mecum ageretur, sed præ doloribus non dormiui. Vin videre quam à te amer? Etiam tuus currus ex amore domini sui erga me, voluit mihi casum meum prædicere: fractus est in viâ.

EPIST. LXXV.

Eidem.

Hodiè desiderauit te cōuenire. Bre-

uius dixissem, te desideravi. Nam qui amat, in orbem sui desiderij circumfertur. Verè in orbem, quia à corde, amoris centro, huc illuc fertur desiderium, & amatum tanquam orbem hâc illâc aggreditur. Non in visu, nò in colloquutione, nò denique in vnâ solùm actione, nec in vnius partis cõsequutione requiescit amor. Totum amatum circundet, & possideat necesse est. Vale, & multo manè me expecta.

EPIST. LXXVI.

Eidem.

Audiui te fiscitantem à meâ epistolâ, quid significant verba illa, Regna vidua, Regna non nupta. Non casu dixi. Regna vidua, quæ non habent virum virtute præstantem, sit cuiuscùmque sexus, nam viragines viri appellari possunt. Habetis vos virum sceminam. Regna non nupta, quæ nò norût futurum. An non aptus est iste

modus loquendi? Nónne matrimo-
 nium est perfectum relatio Regis, &
 Regni? Vir Rex, fœmina Regnum.
 Sed audi, dum agit, & operatur Rex,
 vt Regnum crescat, vt in quiete, &
 iustitiâ viuat, vt necessaria pariat, ma-
 riti munus exercet: Dum Regnum
 patitur, dum premitur, dum opprimi-
 tur mancipium est, non vxor. Est e-
 nim, & debet esse simile Regnum na-
 turę vxoris, quę ex costâ, mediâ parte
 corporis, facta fuit ab illâ Prouidetiâ
 eternâ: non ex pedibus, quia non ser-
 ua, non ex capite, quia corpus futura
 erat. Et ne credas me monstrum fin-
 gere velle, nec Reges, si qui sunt, qui
 Regna pedes esse velint, indignetur:
 sunt Regna pedes, vt fundamētum,
 sunt bases, sunt columnę Regem
 suũ sustentantes, non m̄cipia. Quid
 autem si mancipia etiam suorum ser-
 uorum? Ex nimiâ seruitute, & multi-
 tudine Dominorum & Imperium, &

onus tentabunt abiicere, ex pedibúsque ad caput ascendere. Imitentur Reges Deum, qui ad benefaciendum plures esse vult. Nónne Trinus, nónne vnaqueque persona ex illis in nos exercuit, exercétque indies totos, in momenta omnia suam immensam liberalitaté, variásque pietates? Vnus verò. Nónne qui Trinus, vnus, cui inseruituri sumus? Tam durum nouit nostrę naturę futurum pluribus inseruire. Tam durum credant Reges suis clientibus futurum, plures habere Reges, & dominatores.

EPIST. LXXVII.

Eidem.

Agnosco meam culpam, quod te non inuiserim post tot dies. Quâ de causâ, etiamsi culpa secum pœnam fert (priuatio enim tuę suauissimę cõsuetudinis satis mihi pœnę) premitto dono baculum, non solùm vt podagrico, sed vt eo me possis recipere, &

castigare: scilicet in tuam gratiam restituere. Hęc enim est vis pœnitentię. Visam te, si baculus permiserit. Roga illum, quęso, ne sit pręter legem seuerus: puniat, non eiiciat. Me tibi cõmendo, quia tuapte naturà mitis es. Ille, qui nouit meam culpam, me non arthridite laborasse, saltem vt ad te aliquid litterarum, procul dubio crudelior erit. Sed addo excusationẽ. Tu corporis, ego animi podagrâ laboro.

Epist. LXXVIII.

Eidem.

Per cor hoc meum. Non ineptè per hanc partem iuro, cum ad te scribo, quem ex corde amo: nossem iurare si ad alios scriberem, haberet enim sua quisque singulis iuramentis, & personis apta membra. Per cor iterum hoc meum audebo iudiciũ facere de nostro Mylordo. Credo nos aliquando illudi ab illo. Addo excusationem. Tãm nos amat, vt non possit non fu-

mirigare signis aliquot odoris suæ de nobis confidentiæ mons ille. Verè mons, qui altiora cogitat: salutem suæ Reginae, illiusque coronæ augmentum: inferiora plurima circumdat: curationem vulnerum clientium, & cõseruationem eorundem amoris, & fidei erga Maiestatem istam. Flammam non edit, nec ignem patentem: rem ipsam non patefacit, ne desit suo officio. Quàm amãtium hoc est amicos excusare! etiamsi iudices sint, personam aduocati agunt. Quid miraris modum loquendi? Nõne cor tribunal verum commune se inuicem amantibus? Nullam patitur exceptionem personarum, nec status, nec fortunæ. Caueant sibi in tempore Principes, & maiores in amicitiiis cum humilioribus contrahendis. Potès vnusquisque suum amicum in illud iudicium vocare. Illic stet, illic de se reddat rationem, illic sententiam audiat

necesse est. Nec parui faciant tribunal illud etiamsi secretissimum, quia incorruptibile. Mallem iudicari, & periclitari in illo vestro potentissimo, & patentissimo iudicio, quàm in amici corde. Cor initium epistolæ, cor finis. Vale Cor.

EPIST. LXXIX.

Eidem.

Consideranti mihi sæpenumerò, te tam temperatum, tam continentem, non bibacem, non edacem, & nimis dolenti podagrâ laborantem, duo in mentem venerunt: Alterum aphorisma Medicorum: Contraria contrariis curari: Alterum prouerbum Italum, *Ogni agusto è bono!* Abiice istam temperantiam, continentiam istâ respue, forsan vel opprimetur iste molestus humor, vel hâc, vel illâc eiicietur. Cur fontibus à natura ex prouidentiâ, & amore suo erga nos cõcessis suas vias obferas? Laxâ, laxa meatus illos, & ex-

perire consilium, amici saltem, si non medici, imò medicissimi. Nouo medico nouum nomen debetur. Adde medicamentum medicinæ, si alicui rei oberit. Pœnitentiam, medicinam efficacissimam, quæ nõ solùm ad pristinum statum reducit homines, sed ad excellentiorem, & sublimiorem. Quid tu modò murmuras? Per medicinam totam iuro meam, non iterum tibi consulam. Abi, abi, vel potius iace, & patere. Ne amplius lamenteris, quia misericordiam non mereberis medicissimi tui.

EPIST. LXXX.

Eidem.

Mens linguam, linguâ calamum opprimit, calamus ad currum confugit. Ergo currus potentior mente, eloquentior linguâ, disertior calamo. Currum ergo mitte, vel nec mentem meam noueris, nec linguam audieris, nec calamum legeris. Vale.

ANT. PEREZII
EPIST. LXXXI.

Eidem.

Phantasma tuum diurnum paulatim fiam. O importunum amorem peregrinorum! Fuge amicitiam peregrini, alteram, & grauiorem podagram. Nam si hæc membra, & articulos doloribus occupat, & fatigat, illa sibi vendicat hominem, interiore & pluribus alligat, & arctioribus Herculeis nodis. Ad rem. Prandebam hodiè solus, ad finem prandij aduenit: suauiter, & blandè, non pransum, non cibos esum, sed cogitationes has. Attamen obferati cibi nec apti, nec vtilis edacibus. Impransus rediit, sed non omninò. Cibos insipidos, imò difficiles esu, & quibus dentes obstupescere possent, & palato animi, & desiderij non gratos præbui. Habet enim desiderium, & curiositas humana suum peculiare palatum, cui si nò satisfeceris, amarus videberis. Vale.

EPIST. LXXXII.

Eidem.

Istas exaravi litteras ad Regem, & Gilum de Mesa. Lege, serua, redde posteà. Sat scio, intelliges scopum epistolæ. Sed heus non inuenio calamũ, qui sciat, audeatve scribere Regibus. Si tu nosti aliquem, mitte ad me: mei enim stupidi, rudes, imperiti sunt: nõ norunt eos.

EPIST. LXXXIII.

Eidem.

Ignosce siti calami mei scripturietis. Sed modò habet occasionem scribendi, & delinquendi, si id non fecisset. Accepi istas à Smitho litteras, quas ad te mitto, vt scias, quid mihi scribat de aduentu Mylordi nostri. Te rogo legas, & postea remittas domino Bassadonæ per aliquem pedisequam tuum, qui necesse est sint celeres in domo podagrâ laborantis, vt quod deest in domino, suppleatur in

feruis. Si aderit Orator (miserum illum, qui orat inexorabilem senem : ô miserum ipsum senem, vtrumque deploro) saluta eũ meo nomine, verbo tuo, non his litteris. Pudebit enim illas suæ barbariej, audacis apud te, timidæ apud alios.

EPIST. LXXXIV.

Eidem.

Illud mihi relatum est, Reginã non benè valere, eaque de causã Mylor- dum ad eam accessisse. Forsan tu id iam nosti : sed mei debiti erat te certiore facere, ne illum expectares. Cœnãtes sine me cœnant hãc nocte apud me. Desiderãt, vt illis declarem naturam illorum sepulchrorum ambientium, & retinentium corpora viua, eiicientium à se mortua. Tandem quænam sint illa viuorum sepulchra, non mortuorum. Nõne hęc applicari possunt carceribus huius sæculi retinētibus viuos donec mortuos ei-
 ciant,

ciant, similibus illis de quo scriptum est. Vincētis eius non aperuit carcerē? Si illis hæc declaratio non placuerit, non deerit altera.

EPIST. LXXXV.

Eidem.

Efficacissima Medicina.

Quid illustrissimis titulis vti oportet? Aptiores, qui rei naturam declarant. Si salus ab amico pendet, Medicina appellari, si autem tam efficax est, vt memoria illius sanet, nedum præsentia, efficacissima, & potentissima vocari debet. Vndè credis potentissimos appellari Reges, nisi quia solent sanare corporum, & animorum infirmitates. Non quia destruere possunt, subesset enim illis cum vellent, posse. Non enim potentes dæmones quod destruere solum possint. Deus solus potens qui potentiam suam fouendo, benefaciendo ostendit. Ergo miseri Principes, & deplorandi, qui